

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/343/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209857
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5312209857.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci navrhovateľa : POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova 25, IČO : 35807598, právne zastúpený AK JUDr. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom 811 09 Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, IČO : 00 166 073, v konaní náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 10C/173/2012-81 zo dňa 18.11.2014, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Okresný súd Čadca rozsudkom č.k. 10C/173/2012-81 zo dňa 18.11.2014 zamietol návrh na prerušenie konania a návrh vo veci samej. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku k výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania uviedol, že nie je dôvod na prerušenie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., ktoré ustanovenie kreuje len prípadnú možnosť (nie povinnosť) rozhodnutia procesného súdu o prerušení konania, ak dospeje, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie, alebo ak dal na takéto konanie podnet. Konštatoval, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie, že Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené na zodpovedanie prejudiciálne otázky, formulované v návrhu na prerušenie konania v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, ani neuviedol pod akou značkou je predmetné konanie na Súdnom dvore Európskej únie vedené. Z návrhu vyplýva, že predmetom konania na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 je náhrada škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého nároku sa domáha navrhovateľka (ktorá nie je účastníčkou tohto konania), pričom účastníci tohto konania (navrhovateľ a odporca) vystupujú v predmetnom konaní na strane odporcov. Zodpovedanie prejudiciálnych otázok, ktoré formuloval navrhovateľ nemá význam na rozhodnutie v tejto veci, s týmto konaní nesúvisí, nakoľko predmetom tohto konania je nárok navrhovateľa na náhradu škody voči odporcovi spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Preto návrh na prerušenie konania zamietol.

Súd prvého stupňa rozsudok vo veci samej odôvodnil poukazom na ust. § zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov a vykonané dokazovanie, na základe ktorého mal preukázané nasledovné skutkové a právne skutočnosti.

V prejednávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 6.793,05 Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 1.358,61 Eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného

súdu, ktorý mal spočívať v prietáhoch v konaní, keď o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až dňa 09.05.2012, keď zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci exekučné konanie začalo dňa 22.02.2011.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa mal preukázané, a to z exekučného spisu 6Er/203/2011, že žiadosť o udelenie poverenia došla súdu dňa 16.03.2011. Súd uznesením sp. zn. 6Er/203/2011 zo dňa 04.05.2011 žiadosť o udelenie poverenia v časti zamietol, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.09.2011. Uznesením sp. zn. 6Er/203/2011, EX 3612/11 zo dňa 21.09.2011 exekučné konanie v časti zastavil a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.10.2011. Následne súd uznesením sp. zn. 6Er/203/2011 zo dňa 15.02.2012 žiadosť o udelenie poverenia vo zvyšnej časti zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.03.2012. Uznesením sp. zn. 6Er/203/2011 zo dňa 07.08.2012 súd exekučné konanie zastavil a toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10.10.2012. Voči predmetným uzneseniam navrhovateľ nepodal opravný prostriedok. Na základe uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že k nesprávnemu úradnému postupu v tomto exekučnom konaní nedošlo. Pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, súd prvého stupňa konštatuje, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), t.j. notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Uvedená výnimka upravená v § 44 ods. 2 bola do Exekučného poriadku zavedená s účinnosťou od 01. júna 2010 a keďže v predmetnej veci bol rozsudok Rozhodcovského súdu, teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Navyše z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené platilo aj pred 01. júnom 2010). Súd prvého stupňa poznamenal, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. V exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ust. § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.09.2011, sp. zn. 3MCdo 11/2010). Exekučný súd v rámci predmetného exekučného konania takto postupoval v súlade so zákonom, preto uvedený postup exekučného súdu, ktorým preskúmal exekučný titul nemožno vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup, tento postup našiel vyjadrenie v samotnom rozhodnutí, keďže exekučný súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia najskôr v časti a následne vo zvyšnej časti zamietol. Je nepochybné, že v danom prípade išlo o rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci, v ktorej sa vyžaduje zvýšená ochrana spotrebiteľa a súd má povinnosť preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Takéto preskúmanie je po skutkovej aj právnej stránke, práve s poukazom na charakter tejto veci ako spotrebiteľskej, kde je potrebné venovať osobitnú pozornosť, vzhľadom na právne zvýšenú ochranu spotrebiteľov a v spojitosti s rozhodcovskými konaniami, zložitejšie a náročnejšie, a to aj po časovej stránke. Preto samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia nemožno považovať za nesprávny úradný postup, pretože postup našiel vyjadrenie v rozhodnutí. Pokiaľ teda exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil a posudzoval ich, teda išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a pre takúto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné hodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústreďený a neefektívny. Postup exekučného súdu sa nevyznačoval okolnosťami, ktoré by bolo možné hodnotiť ako zbytočné prietahy v konaní. Dĺžku konania od podania návrhu na vydanie poverenia do vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia, pri neexistencii zákonom stanovenej lehoty pre vydanie takéhoto rozhodnutia, súd prvého stupňa nepovažoval vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za neprimeranú. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd prvého stupňa dospel k právnomu záveru, že nie je právne dôvodné navrhovateľovi priznať uplatnené peňažné plnenie ako majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu, keď nemal preukázaný základný predpoklad, a to nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Preto návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 151 ods. 1 O.s.p., podľa ktorých odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, vznikol nárok na náhradu trov konania, voči navrhovateľovi v konaní neúspešnému, no z dôvodu, že odporca si náhradu trov konania nevyčíslil a z obsahu spisu trovy konania nevyplývajú, súd rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Podstata navrhovateľových odvolacích námietok spočívala v tvrdení, že :

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.),

b/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - rozhodoval vylúčený sudca (ust. §205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.),

c/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.),

d/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

e/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

f/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

g/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V dôvodoch odvolania bližšie uviedol, že pokiaľ z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. poukázal na to, že požiadal súd o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Navrhovateľ uskutočnil podanie obsiahnuté v texte návrhu, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudca, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné ho z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Súd sa podľa odvolateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu). Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritorne rozhodol. Ďalej tvrdil, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa neho súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Preto s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu ust. v § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p. vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávaní veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a prejednávanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je v podstatných bodoch vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Odvolacie námietky navrhovateľa nepovažoval odvolací súd za dôvodné, a preto nemohol prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie. Najmä námietku navrhovateľa, že okresný súd nemohol v prejednávanej veci postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Zo spisového materiálu mal nepochybne preukázané, že okresný súd nariadil pojednávanie na deň 18.11.2014, keď právny zástupca navrhovateľa prevzal predvolanie na pojednávanie dňa 21.10.2014. Podaním zo dňa 14.11.2014 doručeným prvostupňovému súdu 18.11.2014, teda v deň pojednávania, podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. S poukazom na uvedené odvolací súd konštatuje, že v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. boli splnené podmienky na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, nakoľko účastník nepožiadaval o odročenie z dôležitého dôvodu.

K odvolaciemu dôvodu, že rozhodoval vylúčený sudca, odvolací súd v tomto smere poukazuje na uznesenie Krajského súdu Žilina č.k. 9NcC/53/2014-49 zo dňa 17. júla 2014, z ktorého vyplýva okrem iného, že sudkyňa JUDr. Laura Žideková nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na tamomšom súde pod sp. zn. 10C/173/2012. Preto s poukazom na uvedené neobstojí námietka navrhovateľa, že zákonnú sudkyňu JUDr. Lauru Židekovú, ktorej bola predmetná vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, bolo potrebné z konania vylúčiť. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku navrhovateľa, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Ako už odvolací súd konštatoval vyššie, za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, a pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti (v dôsledku toho, že sa na pojednávanie nedostavil) sám zbavil. Námietka navrhovateľa, že okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z tvrdení, ku ktorým nemal možnosť vyjadriť sa, je účelová. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že okresný súd svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach zistených z uvedeného exekučného spisu a na právnych záveroch o nenaplnení podmienok pre vznik nároku navrhovateľa na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z.

Pokiaľ okresný súd zároveň uvedeným rozsudok zamietol aj návrhy navrhovateľa na prerušenie konania a okresný súd pojal tieto rozhodnutia do rozsudku, odvolací súd aj v tejto časti preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa a dospel k záveru, že aj v tejto časti je jeho rozhodnutie vecne správne, a preto ho podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil, pričom sa v celom rozsahu aj v tejto časti stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia.

Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku nezistil pochybenie, potvrdil ho ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., keď v odvolacom konaní bol úspešný odporca, no náhradu trov odvolacieho konania nenavrhol nahradiť, preto mu ich súd nepriznal.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.